

enkelt.

En sak i min lägenhet stör mig. Den högra blåa kukan i vänstra fönstret. Det är det enda. Allt annat är i perfekt balans. Jag har inrett efter vårens färgschema. Purpur, granit och marin. Jag är stolt över Granemohyllan jag monterat ihop själv. Ingenting i mitt kylskåp blir gammalt. Inte en minut efter bäst-före datum. Jag är ordentlig. Mina dricksglas rymmer 2,85 dl. Jag fyller dem med 2.5 dl mjölk. Tre glas om dagen. Då räcker tre paket i fyra dagar. Jag går och handlar var fjärde dag. Det luktar alltid gott här. Jag är noga med att skölja ur och torka alla förpackningar innan jag lägger dem i sorteringen. Men den där jävla kukan. Jag har ju lagat den alltså. Med Karlssons klister, för jag är ingen åsna. Den luras på långt håll. Sprickan är vänd inåt mot fönstret, så om man står en bit bort och tittar mot fönsterbrädet kan man tro att den är hel och normal som de andra krukorna. Den luras. Den är defekt. Tänk om någon skulle se. Om någon skulle komma hit och vända på kukan och se. Han eller hon skulle tro att jag är en sån som har sönder krukor. Att jag slarvar när jag stänger fönstret, så att det blir korsdrag när jag öppnar dörren. Att jag är en klumpig idiot som välter ner saker med dammsugarslangen när jag städar. Eller att jag är okontrollerbar och slänger saker i golvet av ren ilska. Att jag inte är anpassad. Mentalt instabil. Socialt missanpassad. Oacceptabelt.

Livet är enkelt. Jag har en bra tillvaro. Trivs med mitt jobb. Jag jobbar på Kungsörnen, vid farfallebandet. Makaronerna kommer in en och en i en prydlig rad. Min uppgift är att inspektera dem och sortera ut de dåliga. Jag är nöjd med min uppgift. Det är ett spännande jobb. De allra flesta makaronerna är perfekta. Två jämna vingar med ett symmetriskt sicksakmönster i kanterna, ihopklämda exakt på mitten till vackra, ljusa, livlösa fjärilar av durumvete och vitaminberikat mjöl. Det är behagligt att se den jämna strömmen av likformade objekt. Man går in i ett stadie av total harmoni. Men då och då bryts ordningen. En ful, ofulländad farfalle dyker upp och bryter mönstret. Hjärtat stannar upp en tusendels sekund. Det är min uppgift att återupprätta disciplinen. Eliminera felet. Jag plockar upp de missbildade makaronerna och lägger dem i en hink vid min vänstra sida märkt "kastas". Det blir en liten lucka i raden av fina makaroner, men den försvinner ur mitt synfält när de förs vidare in till förpackningsavdelningen. Allt blir lugnt igen. Pulsen sjunker. Fast man är alltid lite på spänn. Man vet aldrig när nästa fel inträffar.

Det är bra stämning på min arbetsplats. Vi ler och en del har smeknamn. För det mesta efternamnet, men ibland saker som stuvaren, krökaren eller putt. Jag kallas för mitt riktiga namn. Det finns en kaffeautomat i fikarummet.

Förlåt, jag ljög. Jag ska berätta sanningen. Förutom min uppgift har jag ett hemligt, eget uppdrag. Jag lägger inte alla fula makaroner i hinken. Varannan lägger jag i fickan och tar hem. Det har jag gjort de senaste fem åren, sen de installerade den nya formtryckaren. Alla tror att den är bättre och mer effektiv, eftersom antalet defekta farfalle har halverats sen den kom. Det är bara jag som vet. Jag förvarar dem i säckar i garderoben. När jag har fått tillräckligt många ska jag koka dem och fylla mitt badkar med dem. Det ska bli mjukt. Så många saker gör ont mot huden. Farfalle är mjukt.

Livet är enkelt. Många lägger ner mycket tid på att trassla till tillvaron. De vill få allting till ett kaos som inte går att reda ut. De grubblar sig fram till en meningslöshet vars enda utväg borde vara självmord. Ändå fortsätter de med livet. Trasslar på och förvränger. Jag vet bättre än så. Meningslöshet kräver en avsaknad av mening. Det är idiotiskt att tro att det skulle behövas en. Livet är enkelt. Allting är en perfekt balans. Vi är muttrar och skruvar i ett stort maskineri. Lera, blodplasma, hundskit, passion. Allting för att snurra

kugghjulen, styra livscykelns fabrik. Det behövs ingen mening, bara ordning. Alla har en plats. Föds till ett syfte. En del tror att det handlar om orättvisa. Vem som får styra och vem som får sopa. Vem som sitter fastkedjad vid ett bord i Pakistan och syr gympadojjer, och vem som får glida runt på stureplan iförd dem. Men det är bara ordningen. De som inte förstår det sätter käppar i hjulet på maskineriet. Fördröjer produktionen. Kvävebasers placering på en ryggrad av fosfat och deoxiribos avgör vilken plats vi får. Vilket syfte vi ska tjäna. Man måste erkänna sin plats. Då inser man att det inte finns någon orättvisa. Alla uppgifter som måste utföras har samma värde. Det finns inga privilegium. Ingen skönhet. Inget fult. Ingen mening. Bara ordning. Livet är enkelt.

Man föds, anpassas, dör. Man blir till av svett och slem. Könskromosomer blandas. Nio månader senare är man en skrikande klump kött utelämnad åt någon som ska lära en att leva. Man lär sig språket, klädseln, tiden. Att inte prata med främlingar och att hålla rätt avstånd i bankomatkön. Världen är full av anvisningar. Det är smidigt. Man tjänar sitt syfte, sen dör man. Världen fortsätter att rulla. Av kön är man kommen. Man blir uppäten av maskar.

Jag föddes som ett underbarn. Min döda tvilling spolades ner i toaletten tillsammans med mina tre tidigare syskons-to-be. Jag föddes som ett underbarn och var söt ett tag, men jag gjorde fel. Jag ramlade ofta och var oförsämd. Min barndom var lugn. Ingen incest, ingen större tragedi. De sa att jag såg ut som en ängel. Sen blev jag stor och ful som alla blir förr eller senare. Jag lärde mig att göra rätt. Ingen orsak, ingår påtår, det ser ut att bli regn. Nöjet är på min sida. Jag valde rätt linje på gymnasiet, där jag lärde mig dricka tequila och ligga stilla under fulla tonårskillar. De lärde sig knäppa upp en bh och skryta. Sex pojkar fick min kropp innan tonåren tog slut. Ingen orsak, ingår påtår och jag håller alltid rätt avstånd i bankomatkön. De kallade mig madrass men de hade fel. Det har de lärt sig nu. En undersökning förra året visade att en svensk kvinna i genomsnitt har sju sexpartners under en livstid. Det var därför jag lät Bengtsson ta mig i baksätet på sin V40 efter förra personalfesten. Den är min spännande hemlis. En sak jag kunde berätta för en väninna i förtroende. Kanske Karin vid tagliatelle, om vi gick ut och tog en öl efter jobbet nån gång. Fast jag kanske inte är en person som dricker öl. Jag kanske dricker vitt vin. Framåt tolvslaget skulle vi bli vågade och beställa drinkar som sex on the beach och screaming orgasm. Vi skulle fnittra. Hon skulle berätta om den hon kallar sin gubbe, och vilka hon fantiserar om när han tar i henne. Zlatan kanske. Plötsligt skulle hon sitta alldeles för nära, långt innanför min bubbla, och jag skulle låta henne göra det. Hon skulle fråga, och jag skulle berätta om Bengtsson i baksätet. Då skulle hon se på mig med nya ögon. Hon skulle säga att hon allt kände på sig att det fanns en liten vildkatta bakom den där pryda ytan.

Jag skulle inte berätta om hur jag desinficerade varenda millimeter av min kropp med stålull och aceton efteråt. Det är såna saker som alla gör, men inte berättar för det är olämpligt. Jag skulle inte berätta vilka verktyg jag använde för att skrapa bort spåren av hans beröring ur mitt sköte.

Efter den kvällen skulle vi ha någonting gemensamt. Hon skulle hälsa vänligt på mig på jobbet, och kanske sitta bredvid mig på kafferasten. Kanske skulle vi till och med gå ut och shoppa någon dag. Som väninnor gör. Gå på Lindex. Titta på reor. Jämföra nylonstrumpor. Fast rätt som det är skulle hon få för sig att piffa upp min klädstil. Tänk vad söt du skulle vara i lite färg, skulle hon säga. Och någonting om att framhäva kvinnliga former. Hon skulle välja ut en klänning med djup urringning och blommor och få mig att prova den. Jag skulle inte kunna vägra. Det gör man ju bara inte, det är inte socialt accepterat. Så jag skulle inte ha något annat val än att gå in i provrummet och klä av mig i det vita stickande ljuset och dra på mig klänningen som säkert tjugo andra kvinnor har haft mot sin bara, svettiga hud. Rester av deras kasserade

hudceller skulle skava mot min kropp. Svida. Karin skulle propsa på att få se mig i klänningen. Jag skulle blygt säga nej, den passar inte, men jag skulle ju inte kunna vägra så hon skulle slita upp provrumsdörren och blotta mig och allt skulle vara förlorat. Alla i kön skulle stirra ner i golvet. Huden. Bränd, flammig, sårad, ärrad, missanpassad. Dysfunktionell. Karin skulle snörpa ihop munnen. Inte veta vart hon skulle ta vägen. Sprida rykten på jobbet. Min smitta. Stopp.

Alla föds till ett syfte. Mitt syfte är att rädda era middagar. De som inte förstår systemet tror att min syssla saknar värde. De förstår inte vad som skulle hända om jag inte fanns där och utförde mitt arbete. Tänk vilken uppståndelse det skulle bli, om en farfalle i ett paket inte såg ut som de andra. Om den ena vingen var lite större än den andra, om två satt ihop, om den inte var ordentligt ihopbunden i mitten. Den skulle stjäla all uppmärksamhet från konversationen runt middagsbordet. Tänk vad många samtalsämnen som inte skulle få plats. Ord skulle falla bort och kanske aldrig hittas igen. Det är jag som är ansvarig för att det inte ska hända. Min uppgift i maskineriet är ovärderlig.

En del människor föds med syftet att vara dåliga exempel. De hjälper oss andra att sköta våra sysslor, genom att påminna oss om hur lycklig lottade vi är. Vi behöver bli påminda om det för att inte säcka ihop. Vi behöver bli glada över att vi inte knarkar, har fungerande lungor och förmågan att springa till bussen. Fast jag behöver aldrig springa till bussen. Mitt schema är perfekt anpassat för att jag ska komma i tid. Kvart över sex pip-pip-piper det och då går jag upp. Bussen går 7.27. Promenaden till hållplatsen tar 6 minuter och 25 sekunder. Jag går prick tjugo över sju för att ha 35 sekunders marginal. Det ger mig fem minuter att borsta tänderna och tvätta ansiktet, tio minuter att klä på mig, en kvart att äta frukost, en kvart att slappna av, fem minuter att ta på mig skorna och en kvart att duscha. Ja, jag duschar varje morgon trots att jag hatar det. Vattnet gör ont mot huden. Så många saker gör ont mot huden. Jag smörjer in mig med allt de gör reklam för. Feels like silk. Det gör ändå ont. Kläder gör ont. Syre gör ont. Andra människors händer gör ont. Jag vet bara en sak som är skönt. Kokta farfalle är skönt. Jag behöver bara fyra till.

En del människor som föds till syftet att vara dåliga exempel vägrar att finna sig i det. De blir avundsjuka och bittra. Ställer till scener, blir en belastning, förstör balansen. De vägrar att anpassa sig. Vi skulle klara oss bättre utan dem.

De defekta makaronerna är inte så. De vet om att de bara finns till för att de andra makaronerna ska vara rätt skapade. De nöjer sig med det. Jag tycker om dem därför.

Jag behöver bara fyra till.

De tre första kommer lätt. Redan innan lunch har sex deformerade farfalle rullat ut på bandet. Tre till min ficka. Jag försöker dölja min förtjusning på lunchrasten. Ingen får veta. Jag vågar inte röra händerna i närheten av fickan, av rädsla för att mitt ansiktsuttryck inte skulle klara av att bli belastat med en sån entusiasm utan att röja sig. Jag lyckas hålla min vanliga, lagom vänliga min. Ena mungipan ett par millimeter uppdragen mot kinden, för att uttrycka en öppenhet. Inte tillräckligt för att kunna tolkas som ett leende. Bara människor som inte passar in hittar anledningar att le för sig själva.

Kvart över två kommer en till. Den måste hamna i hinken. Framåt fyra sjunker min förväntning. Jag börjar inse att det här inte kommer att bli dagen för mitt uppdrags fulländning. En dag till med svidande hud. Med världens alla påfrestningar mot mitt ömtåliga ytskikt, utan en stund av vila. Jag intalar mig att jag klarar det. Jag bryter tankecirkel. Jag klarar det. Då händer det. Tre minuter innan klockan ringer för stängning dyker den upp. Den är nästan omärkbart felskapad. Bara ett tränat öga skulle upptäcka att högra vingens kant bara har fyra taggar, istället för de idealiska fem. Jag tar försiktigt upp den i handen. Min puls slår så hårt att jag

tror att mina artärer ska brista. Det är verkligen sant.

Det tar tid. Sju minuters koktid i 40 omgångar. Badkaret rymmer 139 liter. 120 är lagom för ett bad. Min kastrull rymmer tre liter. Jag laddar upp med rökelse och levande ljus. Klär av mig, sjunker ner.

Mjuk, skön perfektion. Fem års arbete är över. Huden smeks och läker.

Sakta kryper tomhetens mörker närmare och omfamnar min hjärna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren emma c med Poeter.se id #14251 innehar upphovsrätten